

Tallinn Art Week 2020

Teema: Globaalne keel

Kas on olemas universaalne keel, kommunikatsioonisüsteem mille abil saame omavahel suhelda olenemata päritolust, haridusest ja religioonist? Oleme maailmas üksteisele enneolematult lähedal, samas jääme üha kaugemaks. Näeme maailma täiesti erinevalt, kuid meie tõelised vajadused on sarnased. Kas kunst/kultuur võiks olla globaalne keel, mis looks pinna üksteisemõistmise ja pakuks lahendusi globaalsetele väljakutsetele?

Need viisid kuidas kogeme ja loome kunsti, peegeldavad seda kuidas meie elustiilid ja kultuurid tervikuna muutuvad üha globaliseeritumaks. Kunst on rahvusvaheline, nii nagu ka meie elamise viisid, väljakutsed ja igapäevased teemad. Aga rahvusvahelisus ei tähenda veel seda, et saame elust kõik ühtemoodi aru. Kohalikkuse hääbumise ja globaalsuse pealetuleku käigus heidame endalt traditsioonilised kultuurilised filteid ja liigume üha rohkem üksikisiku perspektiivi poole. Ja selle käigus tõuseb üha selgemalt esile paradoks - me avastame, et oleme ühelt poolt hoopis sarnasemad ning samal ajal üha erinevamad kui iial enne. Me ei koge ega vaata maailma ühel ja samal moel. Kuid samas on meil ühised fundamentaalsed lootused, hirmud ja unistused.

Kuidas siit koos edasi minna, et ehitada üles globaalne kultuur, kui jagatud ruum, mis haarab meid kõiki? Jättes samas igaühele meist ka piisavalt hingamisruumi? Ruum mille muudavad rikkaks meie erisused, kuid kus avaldub ka meie fundamentaalne sarnasus ja ühendatus.

Keeled, kohalikud ja rahvuslikud identiteedid on kui inimkonna kanga traditsioonilised omavahel läbipõimunud lõimelõngad. Mitmed nendest lõimelõngadest on aegade jooksul minema uhtud, assimileeritud või sootuks kanga küljest lahti tõmmatud. Samal ajal kui rahvuslikud vaatenurgad tunduvad meile üha enam liigselt eksklusiivsed/väljajäetelised ja kultuurid on omavahel aina tihedamalt läbipõimunud ja ühte sulanud, on meil alles väga oluline vahend - kommunikatsioon. Just läbi erinevate suhtlussüsteemide jutustame me maailma, elu ja surma lugu, üha uuesti ja uuesti, taasluues ühiseid jutustusi mineviku, oleviku ja tuleviku kohta. Luua ühist tajutud ruumi, kus elame. Läbi selle, et igaüks meist toob oma unikaalsed vaatenurgad, küsimused ja ideed globaalsele areenile, saame olla meie jagatud ruumi ühisloojad.

Kas on siis võimalik leida universaalset keelt, mis aitaks meil väljendada igat individuaalset unikaalset maailma ja tuua need kokku? Kas me oleme selleks piisavalt sarnased? Kas me

suudame seista silmitsi praeguste globaalsete väljakutsetega ilma ühist keelt omamata? Mida me võidame ja mida kaotame kui me selle keele leiame?

Minevikus ja ka praegusel ajal on religioon ning teised suured ideoloogiad toiminud justkui liimina ja ühendanud inimkonda. Paabeli torni müüt kirjeldab seda, kuidas inimesed ühendasid oma oskused, et ehitada torn, mis ulatuks taevasse. Kui jumal nägi inimeste ühendatud püüdluste jõudu, siis killustas ta nende keeled, et nad enam ei mõistaks teineteist ja pudeneksid laiali üle maailma. Kuidas suudaksime me nüüd tulla taas kokku? Kas ühise keele leidmine on selleks võtmeks?

Nüüd, mil vana Euroopa ja Ameerika ning muud paigad maailmas on silmitsi ideoloogiliste kriisidega, on meedia meie ühise ruumi loomises juhtrolli endale võtnud. Kas me tunneme oma tõelisi ihasid ja igatsusi, või on need meie pähe pandud läbi meedia, kommertsliku tarbimismaailma poolt? Mis on inimese tõeline loomus? Me kõik vajame armastust ja hoolt, meil on sarnased vajadused ja ihad... on seal siis tõesti vahet, mis on meie nahavärv või sugu?

Mis eristab inimesi teistest loomadest? Mõnede inimeste arvates on selleks võime keerukalt argumenteerida, abstraktselt mõelda, end nüansirikkalt keeleliselt väljendada. Teised arvavad, et selleks unikaalsuseks on võime luua ja ehitada üles kultuure. Kultuur ei tunne piire, aidates inimkonnal üle elada ka keerulisemaid aegu ning säilitada ka sõjaolukorras inimlikkust. Kas võiksid kunst ja kultuur olla selleks globaalseks keeleks, mille kaudu saame maailma ühiselt taasluua?

Inimesed on läbi aegade ühendanud jõud selleks, et vastu seista ühisele vaenlasele. Meie pistame rinda täna mitme suure väljakutsega - kliimamuutused ja -soojenemine; migratsioon ja terrorism. Kas ühiste väljakutsete olemasolu ja lahendamine suudaks inimkonna kokku tuua?

Oleme kõik ühiselt otsimas uusi materjale ja lõimi, mille abil taas kokku kududa inimkonna koos eksisteerimise kangas. Koos olemise viis, mis peegeldaks tänast ja homset reaalsust ning pidevalt muutuvat kultuurilist maastikku. Kas on võimalik leida universaalne keel, mis annaks meist igaühele võime väljendada oma unikaalset maailma ning tuua need kõik ühele väljale kokku? Kas me oleme selleks piisavalt sarnased? Kas me suudame seista vastu praegustele globaalsetele väljakutsetele ilma ühise keeleleta? Mida me sellest võidame ja mida kaotame, kui ühise keele leiame?